

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka a daleké kraje

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

albatros

Valentýnka a daleké kraje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Valentýnka a daleké kraje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka
a daleké kraje

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka a daleké kraje

ILUSTROVALA IVONA KNECHTLOVÁ

ALBATROS

Obsah

- Valentýnka
zpívá o záhadě 7
- Jak to vypadalo
v cestovní kanceláři 11
- Valentýnka sní o dalekých krajích
a skládá veselou písničku 18
- Rodinný rozhovor,
který se Valentýnce náramně hodí 23
- Tajná domluva
v podkroví 28
- Jonáš vymyslel
zajímavý katalog 34
- Zuzka
kreslí hotýlek 41
- Pětův neobyčejný
katalog plný nevýhod 46
- Návštěva
u pana Konstantina 50
- Valentýnčin nápad
a další písnička 53
- Co se dělo
následující den v podkroví 58

- O čem snila
a zpívala Valentýnka 66
- Nápad
s letáčky 70
- Valentýnka vede telefonní rozhovor, který ovšem
dopadne úplně jinak, než původně zamýšlela 75
- Valentýnka se přiznává
a babička s tetou Helenou jednají 81
- Těžká zkouška
a skvělá meruňková marmeláda 86
- Rozluštění
Jonášovy otázky 90
- Poslední
úkol 95
- Slavný odjezd
pana Konstantina 99
- Jak to bylo doopravdy
s cestovní kanceláří Žabák a Lítalka 104
- Večerní
rozprava 107

Valentýnka zpívá o záhadě

Valentýnka je trochu zvláštní holčička. S oblibou nosí dlouhé našasené šaty, v kterých si připadá jako princezna. Ale střevíčky k šatům někdy nepotřebuje. V létě se ráda brouzdá v trávě bosa. Když je velké horko, vezme si na hlavu slaměný klobouček.

Tahle holčička bydlí ve staré bílé, vznešeně vyhlížející vile. Má pokoj až nahoře v podkroví, takže z okna vidí celou zahradu. Vedle okna stojí elektronické klávesy, na kterých Valentýnka skládá a hraje vlastní písničky. Ty písničky nejdřív poslouchá Hugo, což je Valentýnin pes, vzácný a maličko legrační peruánský naháč. On totiž nemá skoro žádnou srst, jen čupřinku na hlavě, štrapec na ohánce a pár chloupků dole na nohách.

Pokud je Valentýnka s novou písničkou spokojená, zahraje ji třem nejlepším kamarádům – Zuzce, Jonášovi a Pétovi. Anebo si přizve k poslechu ostatní členy rodiny: maminku s tatínkem, strýce Aleše s tetou Helenou a babičku. Ti všichni v tom starém domě se zahradou bydlí.

Valentýnka je ovšem taky velice podnikavá holčička. Co si usmyslí, to provede. Na začátku prázdnin vyráběla s kamarády úžasné šumivé koule do koupele. Valentýnka si dokonce snila, že bude mít kosmetický salon, a proto umístila reklamní inzerát ve vývěskové službě. Pak jedna paní opravdu přišla, zazvonila u branky, že si chce koupit šumivky, a byl z toho malér. Babička salon zakázala. Ale to nebylo nejhorší zklamání. Pěť se přiznal, že do jedné šumivky tajně strčil mrtvou mouchu, jenže už neví do které. Valentýnka byla tenkrát hrozně rozzlobená a nešťastná. Nakonec však Pétovi odpustila. Místo slz složila dojemnou písničku s prosbou, ať nálezce vyplavené mušce uspořádá důstojný pohřeb.

Chudinka moucha se ukrývala v šumivé kouli, kterou dostal zrovna Valentýnin tatínek. Jenže když muška vyplavala v napěněné vodě, byla tak nepatrná, že si jí tatínek vůbec nevšiml. Nespatriřil pak ani, jak jako malá černá saze odplouvá do výlevky. A tak se už nikdy nikdo nedozvěděl, kam se muška vlastně poděla.

Valentýnka tehdy složila kratičkou písničku, v níž zpívala:

*Kam, kam, kam asi zmizela,
kam se jen ztratila
ta malá mrtvá muška.
Záhada je záhadná.
A já o ní zpívám,
z okna se dívám
a ptám se:
Proč, proč, proč?
Proč je tak záhadná
ta záhada záhadná.
Ach, záhada záhadná.
Ach, záhada záhadná...*

Takhle si holčička zpívala, ale přitom už přemýšlela, jakou novou zábavu vymyslí. To byla vlastně taky záhada, dokud se ve starém domě nezačalo mluvit o letním zájezdu k moři. Celá rodina se stále častěji dohadovala, do jaké země vyjet. Do Itálie? Nebo radši do Španělska? Anebo

do Portugalska? A co Řecko, Turecko, Bulharsko? Či snad nějaký ostrov?

Až jednoho letního rána teta Helena při snídani řekla: „Valentýnko, dneska spolu půjdeme do cestovní kanceláře a konečně vybereme nějaký zájezd.“

Valentýnka si v podkroví oblékla modré šaty, na hlavu si nasadila slaměný klobouček a byla moc zvědavá. Doposud v žádné cestovní kanceláři nebyla. A taky ji samozřejmě zajímalo, kam se pojede.

Jak to vypadalo v cestovní kanceláři

Valentýnka kráčela s tetou Helenou městským parkem a v duchu si říkala: Když teta Helena překládá romány ze španělštiny, asi by nejradši odletěla do Španělska. Náhle však zaváhala: Ale kam chci odletět já? Jakou zemi a jaké místo si chci vybrat? Takhle chvíli přemýšlela, až nahlas vyhrkla: „Teto, my pojedeme do Španělska?“

„Hm, to se uvidí,“ odpověděla tajemně teta Helena.

„Podle čeho se uvidí?“ chtěla vědět holčička.

„To záleží na spoustě věcí,“ řekla teta. „Prostě musíme všechno probrat a uvážit, abychom byli všichni spokojeni.“

Valentýnka jenom kývla hlavou, byla však čím dál víc napnutější. Ale to už přecházely křižovatku a na protější straně stál žlutý dům s velkým nápisem:

CESTOVNÍ KANCELÁŘ OBZOR

Barevné fotografie ve výloze lákaly do všech koutů světa a Valentýnka dychtivě četla názvy dalekých exotických zemí, jako třeba Maroko, Izrael, Thajsko, Vietnam, Mongolsko, Peru, Dominikánská republika. Ještě stihla přečíst Kuba, a teta Helena rázně otevřela dveře.

Obě vstoupily a pozdravily.

Za pultem seděla na otáčecí židli elegantní paní s brýlemi. Pozvedla hlavu a s úsměvem pronesla: „Dobrý den, čím mohu posloužit?“

„Jdeme si vybrat nějaký zájezd k moři,“ pronesla slavnostně teta Helena.

„Máte nějakou představu?“ zeptala se elegantní paní.

„Zatím ne,“ zavrtěla hlavou teta, „na žádné zemi netravíme. Líbil by se nám i ostrov. Ačkoliv – rozhodně chceme bydlet přímo u moře. Ideální by byl balkon nebo terasa s výhledem na moře.“

„Dobře,“ přikývla žena v brýlích a Valentýnka si teprve teď všimla, že jí na košili visí cedulka se jménem Ema Dolinová.

„Dáte přednost ubytování v hotelu, anebo radši vlastní apartmán?“ zeptala se Ema Dolinová.

„Apartmán se nám zdá lepší, ale hotelu se nebráníme, pokud by byl menší. Takový levnější rodinný hotýlek by se nám zamlouval,“ upřesnila teta.

„Rozumím,“ potrásla hlavou Ema Dolinová. „A v tom hotýlku si přejete all inclusive, nebo pouze polopenzi, čili snídaní s večeří?“

„Stačí polopenze,“ odpověděla teta Helena.

„Dobře,“ prohodila opět Ema Dolinová a už si cosi poznamenala na papír. Poté se zeptala: „Pro kolik osob má ten zájezd být?“

„Pro šest a – pro jednoho psa,“ dodala hbitě teta Helena.

„Ach tak!“ zvolala překvapeně Ema Dolinová. „Takže předpokládám, že hodláte jet vlastní dopravou. Nebo snad autobusem? Nebo přece jenom letecky?“

„Ne, ne,“ rázně zamítla teta letadlo, „pojedeme vlastními auty.“

„Který termín plánujete?“ položila další otázku Ema Dolinová.

„Přibližně druhou polovinu srpna,“ sdělila teta. „Chceme jet na deset až čtrnáct dní.“

„Hm, hm,“ broukla žena, znovu si něco poznačila, načež se zeptala: „Máte ještě nějaké speciální požadavky?“

Teta Helena chvíli přemýšlela. I Valentýnka uvažovala, co zvláštního uvést. Snad velkou zahradu pro Huga?

Anebo skály?! To by byla krása, kdyby nad mořem čněla vysoká skaliska!

Ale vtom teta Helena prohlásila: „Žádné schody!“

„Žádné schody?“ podivila se žena s brýlemi.

„Jedeme s babičkou a tu trochu pobolívají nohy,“ vysvětlila teta.

„Jenže zájezd bez jediného schodu opravdu nemáme,“ pokrčila rameny Ema Dolinová.

„To je mi jasné,“ mávla rukou teta, „pouze prosím co nejméně schodů. A to je z naší strany všechno. Co myslíš, Valentýnko?“ obrátila se teta na neteř.

„Mně by se líbilo, kdyby nad mořem čněly skály,“ pronesla Valentýnka.

„I takové zájezdy máme, ale nemůžu zaručit, že jsou bez schodů,“ prohodila Ema Dolinová a vypadala skoro rozpačitě. Dokonce se odmlčela, a potom navrhl: „No, myslím, že nejlepší bude, když vám dám katalog a vy si nějaký zájezd sami doma vyberete. Zavolejte mi a já do datečně zjistím, kolik je na vámi vybraném místě přibližně schodů.“

„Výborně,“ zaradovala se teta Helena. „A můžete nám věnovat dva katalogy?“

„Samozřejmě, dám vám rovnou tři.“

Žena s brýlemi se zvedla a ze zadní přihrádky přinesla tři barevné výtisky cestovního katalogu. Ještě voněly novotou. Na obálce pluly plachetnice, nad nimi poletovali rackové a v dálce se tyčila skaliska.

Valentýnka by na takové plachetnici hned plula. Najednou se už nemohla dočkat, až celá rodina vyrazí k moři. Jenže kam? Kam se vlastně pojedete?

„Doufám, že si z naší bohaté nabídky vyberete a společně se domluvíme,“ loučila se Ema Dolinová a podala tetě Heleně vizitku.

„Brzy se vám ozveme,“ slíbila teta a obě si potřásly rukou.